

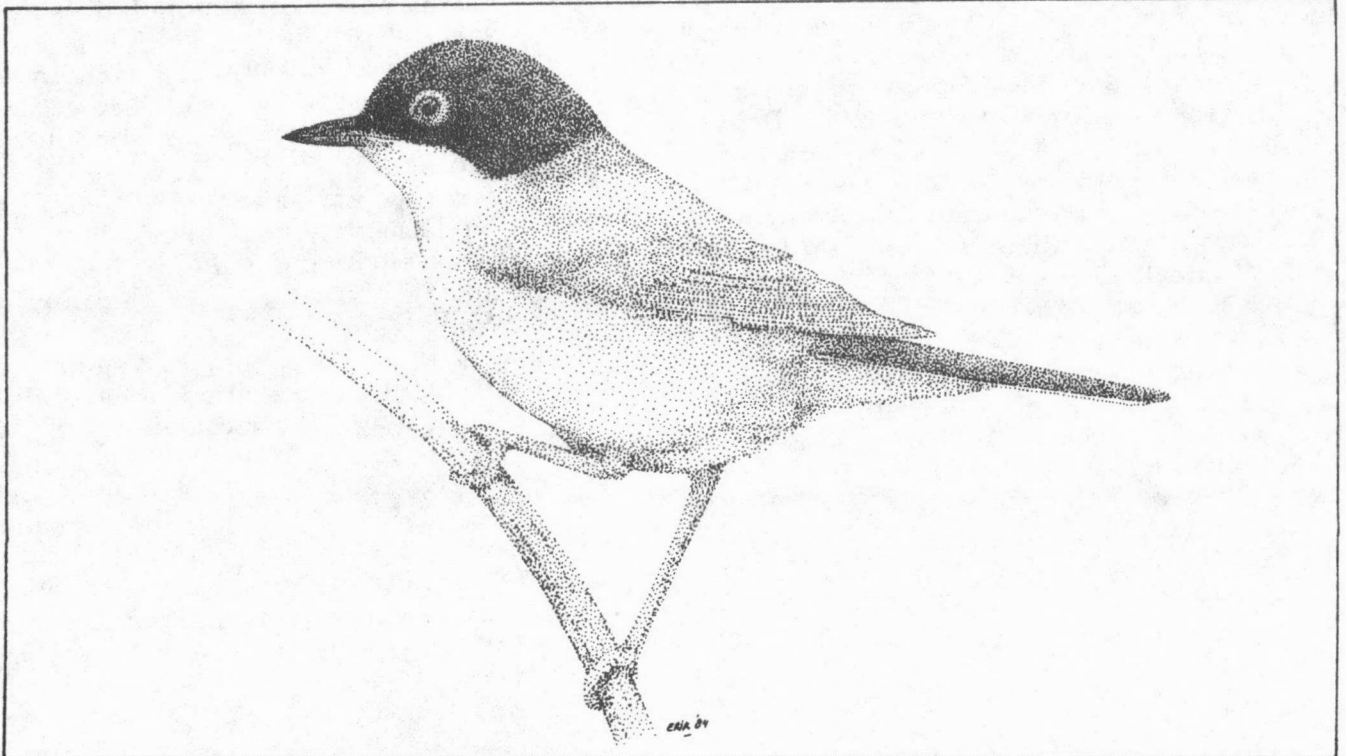
een reactie op 2 big-day artikelen in de grauwe gors 13(2)

Klaas van Dijk.

Een paar weken geleden kreeg ik een Grauwe Gors in de bus. Het was een wat mager nummer, deels gevuld met twee artikelen over de nieuwste belevenissen van soortenjagers over hoeveel vogelsoorten ze in één dag in de provincie Groningen hebben gezien. Kennelijk was het verhaal van Wim Woudmans c.s. in de Grauwe Gors 12(2) niet overtuigend genoeg voor de soortenjagers om hun neiging tot publiceren van privépretjes eens wat kritisch te bekijken. Integendeel, want maar liefst twee teams soortenjagers (een wedstrijd binnen een wedstrijd?) hebben in de afgelopen Grauwe Gors een verslag geschreven over hun belevenissen en resultaten van hun eenvoudige verlangens naar een zo lang mogelijke Groningse ééndagssoortenlijst. Het is uitermate vermakelijk te lezen, dat ze vinden dat Nijlgans, Knobbelzwaan en Stadsduif wel in hun soortentelling mee mogen doen maar dat Flamingo, Soepgans, Indische Gans en Zwarte Zwaan uitgesloten zijn hoewel van de laatste soort deze zomer 2 paar succesvol in het Noorderplantsoen gebroed hebben.

Maar de ware bedoelingen van deze soortenjagers van de Nederlandse Soortenjagers Bond (DBA) worden snel duidelijk: ze willen zeldzame soorten scoren. Niet voor niets staan Roodkeelpieper en Kleine Zwartkop met hoofdletters vetgedrukt in de soortenlijst; in DBA kringen krijg je des te meer status en aanzien als je maar flink veel zeldzaamheden op je persoonlijke lijst hebt staan. Wie biedt op tegen een Dunbekwulp en een Isabelklauwier?

Men weet het echter veelal onder het mom van het belang van een uitstekende soortenkennis te brengen, maar wat heb je aan de kennis van de roep van een Siberische Boompieper, Russische Spotvogel of Geelbrauwgors tijdens wadvogel- of SOVON-tellingen? Geheel niets! Verder wordt door DBA-ers altijd aangevoerd dat ze zeldzaamheden niet verstoren. Het verhaal van de Zilverreigers in de Oostvaardersplassen wordt dan altijd gebruikt, maar je kunt daar ook moeilijk het drijfzand inspringen om de vogels te benaderen. Ook de Brilzee-eend in de Eemshaven (gelukkig kon hij nog net vereeuwigd worden in 'Vogels van Groningen') zal het een rotzorg geweest zijn hoeveel soortenjagers in auto's om hem heen stonden, hij zwom toch lekker in de Eemshaven.

Maar in Engeland, waar het soortenjagen veel algemener is zijn Grote Trappen doodgereden onder voortrazende auto's omdat ze door soortenjagers steeds maar weer opgejaagd werden. Idioten gebruiken zelfs vliegtuigen om weer een kruisje erbij te kunnen zetten zodat ze 's avonds bij het haardvuur hun vrienden de mond kunnen snoeren.

Afgelopen jaar werd midden in de trek-tijd in één van de schaarse vogelbosjes op het Eemshaventerrein met een kapmes flink gesnoeid. Het zeer sterke vermoeden bestaat dat dit door soortenjagers gebeurd is, zodat ze trekkende zangvogeltjes beter konden bestuderen.

De populariteit van soortenjagers zie ik heel erg in verband met een algemene maatschappelijke tendens waarbij aan het leveren van topprestaties en het streven naar steeds hogere records veel waarde wordt gehecht. Het gebruik van Engelse namen (Dutch Birding Association; Big Day) past goed bij dit image; ook in de schijnwereld van de reclame met veel 'stoere' mannen die topprestaties leveren wordt vaak de kennelijk statusverhogende Engelse taal gebruikt. Het opvallende is ook, dat alleen mannen aan het soortenjagen meedoen. In een Dutch-Birding uit 1982 staat een telefoonlijst, waar afgezien van het 'Koffiehuis Maasvlakte' alleen mannen (66 eks.) genoemd staan. Vrouwen voelen zich kennelijk niet geroepen om aan soortenjagen mee te doen.

Iedereen heeft het recht om zelf vorm te geven aan de invulling van zijn of haar leven. Dit houdt in dat ik ook niemand kwaad zal aankijken als hij een actief soortenjager is. Anders wordt het als de resultaten van soortenjaagactiviteiten in de vorm van artikelen in de Grauwe Gors verschijnen. Ik vind het zeer de vraag of deze soortenjaagartikelen niet strijdig zijn met het doel van Avifauna Groningen, namelijk "de behartiging van de belangen van de avifauna van de provincie Groningen".

Ook Wim Woudman zet hier een vraagteken bij, hij noemt een 'Big Day' dan ook een 'Black Day' voor de Groningse vogels. Hebben de auteurs en de redactie van de Grauwe Gors (deels

dezelfden) dit zich afgevraagd, toen ze hun energie gestoken hebben in het schrijven van de 'Big Day' artikelen in plaats van het schrijven van een verhaal voor de Grauwe Gors over hun meer serieuze vogelactiviteiten die meer met de doelstelling van Avifauna Groningen overeen stemmen? De Grauwe Gors wordt zowel door leden als de buitenwereld beschouwd als het periodiek van Avifauna Groningen. Men is geneigd hetgeen in de Grauwe Gors wordt geschreven, te zien als hoe Avifauna Groningen is. Ik heb gemerkt dat veel leden van Avifauna Groningen de Big-Day artikelen in de Grauwe Gors walgelijke verhalen vinden. Veel erger vind ik het, dat door desbetreffende artikelen in de Grauwe Gors te publiceren, Avifauna Groningen naar buiten toe in vogelaarskringen steeds meer het karakter krijgt van een Groningse afdeling van de DBA en dat dit beeld aspirantleden ervan weerhoudt, lid te worden van Avifauna Groningen. Ik ken meerdere vogelaars die er zo over denken en kan hun steeds minder gemakkelijk overtuigen om desondanks toch vooral lid te worden van Avifauna Groningen. Zelf voel ik me zo langzamerhand ook steeds minder goed thuis bij Avifauna Groningen met zo'n DBA beeld. Ik acht het dan ook niet ondenkbaar dat er (binnenkort?) een afsplitsing komt binnen Avifauna Groningen van vogelaars die absoluut niet langer geassocieerd willen worden met het DBA karakter van Avifauna Groningen.

Hierbij nodig ik zowel de redactie van de Grauwe Gors als de auteurs van de Big-Day artikelen uit, om een weerwoord op mijn reactie te geven. Ook Wim Woudmans is overigens nog steeds benieuwd naar een reactie op zijn verhaal.